

ΜΗΧΑΛΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἀπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑκάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΟ ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἐφερὲν ἐφέτος γνησιώτερον κάπως τὸν χαρακτῆρα τοῦ θρησκευτικοῦ μνημοσύνου, διότι ἀρκιότεροι ἦσαν οἱ προσελθόντες, ἴσως ἐξ ἐκείνων τούτων ὁποίους ἡ μνήμη καὶ τὸ πένθος ὁδηγεῖ, καὶ συνεπῶς ἡ σοβαρότης καὶ ἡρεμία τῆς ἐορτῆς ὀλιγώτερον συνεταράττετο ὑπὸ τοῦ θορυβώδους πλήθους τῶν προσκυνητῶν. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἡ πανηγυρίς ὑπέρει τῶν ἄλλων ἐτῶν καὶ ἐπειδὴ ἡ μεγάλη πλειονοφθρία τῶν τρελλῶν Ἀθηναίων, τῶν σπυδρόντων ἐκεῖ, δίδει τὸν τύπον τῆς φαιδρότερας τῶν πανηγύρεων εἰς τὴν πενθιμοτέραν τῶν ἐορτῶν μας, καὶ ἡμεῖς, ἀνεξαρτήτως πάσης ἠθικοφιλοσοφικῆς σκεψῆως ἐπὶ τοῦ προκειμένου, λέγομεν ὡς εὐσυνειδήτοι χρονογράφοι ὅτι τὸ Ψυχосάββατόν μας ἦτο πενιχρόν καὶ ἀνάστον.

Ἀλλὰ διατί τάχα ἡ φεικὴ ψυχρότης; Μήπως οἱ νεῖοι καὶ αἱ νεῖοι μας συνηθάνθησαν φέτος πόσον εἶνε ἀσεβῆς νὰ κουβαλῶσιν ἐκεῖ πέραν τὰ ἐγκόσμια χάλια τῶν ἐπὶ τῶν τάφων, ὅπου μόνον τὰ δάκρυα καὶ ἡ προσευχὴ χωρεῖ; Ὅχι! ἀπλοῦστατα, συνηθάνθησαν ἐφέτος ὅτι ἂν ἐλάμβανον τὸν κόπον νὰ ὑπερβῶσι τὴν γέφυραν τοῦ νεκροταφείου, ἦτο κίνδυνος νὰ ἐπιστρέψωσι κακοὶ κακῶς, ἀναδοχθέντες ἐπὶ τῆς ῥάχως αὐτῶν ὄλας τὰς δυσαρέστους συνεπειὰς φοβερᾶς βροχῆς, τὴν ὁποίαν ἠπέλκει ἡ κάθυγρος καὶ συννεφώδης ἀτμόσφαιρα τῆς χθεσινῆς πρωίας.

Ὁ Μάρτις, εἰσακούσας τὰς ἐκάστοτε διαμικρτυρήσεις τῆς δημοσιογραφίας περὶ τῆς ἀπρεπείας τῶν τελουμένων ἐν τῷ νεκροταφείῳ μας, ἐπεδείκνυε διὰ τοῦ ἀνέμου του καὶ τῆς βροχῆς του φανερᾶς προθέσεις καταργήσεως τῆς ἐορτῆς.

Τὴν πρώτην ἐντύπωσιν προσδέχεσθε ὑπὸ τῶν τεταγμένων ἐπὶ τῆς γεφύρας ἀνοδοσμιῶν καὶ στεφάνων πρὸς πώλησιν ὁ δευτέρος σταθμὸς τῶν ἀνοπωλῶν, πυκνότερος καὶ πλοσιώτερος, εἶνε πρὸ τῆς θύρας τοῦ νεκροταφείου ἐκεῖ οἱ ναυσισοὶ καὶ τὰ ζουμποῦλια πεπλεγμένοι εἰς διάφορα σχήματα καὶ ἀναμένοντες ἀγοραστὰς, ἀρωματίζουσι τὴν πέριξ ἀτμόσφαιραν, ἐνῶ ἐντὸς τοῦ νεκροταφείου ὁ ἀκαταπάστως ἐπὶ τῶν τάφων προσκαίων λίβανος συγκεράννυσι τὴν μετὰ τοῦ ἀπαλοῦ ἀρώματος τῶν ἀνθῶν συνουμένον

βαρεῖαν ὁσμὴν του εἰς ἀόριστόν τι συναίσθημα ἐκ θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ καὶ ποιητικῆς ἀπολυστικότητος.

Παρὰ τὰ ἄνθη ἐν πεζοτάτῃ ἀντιθέσει ἐκτείνονται τὰ καυλοῦρια, καὶ οἱ ἐπαῖται, διήκοντες ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους τῆς κυπαρισσώδους συστοιχίας εἰς τὴν πρώταν αὐτὴν ἔχουσιν ἀφιερῶσει τὰς ἐλπίδας τῶν οἱ δυστυχῆς.

*

Ἀλλὰ τὸ Ψυχосάββατον δὲν εἶνε οὔτε διὰ τοὺς νεκροὺς τοὺς ὁποίους εἰρωνευόμεθα, οὔτε διὰ τοὺς πτωχοὺς, οὔτε διὰ τοὺς τρελλοὺς περιπατητάς, οὔτε τῶσφ διὰ τοὺς ἀνοπόλας: τὸ Ψυχосάββατον ἀνατέλλει πρὸ πάντων διὰ τοὺς ἱερεῖς. Ἀμέσως πρὸ τῆς εἰσόδου σταματᾷ ὁ ἱερεὺς μὲ τὸν σταυρὸν τείνεται εἰς τὸν σταυρὸν του τὰ χεῖλη σας, καὶ τὴν χεῖρά σας εἰς τὸ θυλάκιόν σας. Ἀπὸ τοῦ ἐκκλησιδίου ἀντιχοῦν αἱ ψαλμωδίαί τῆς λειτουργίας, ἡ ὁποία δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη. Οἱ παρουσιαζόμενοι διακροῦνται εἰς δύο τάξεις: εἰς τοὺς περιδιαβάζοντας ἐπὶ τῶν τάφων καὶ τοὺς ἀκροωμένους τὴν θεϊάν λειτουργίαν ὅσοι δὲν χωροῦν ἐντὸς τοῦ ναῦκου παραμένουσιν ἐξῶ συμπυκνούμενοι εἰς ἡμικύκλιον. Ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τῆς θύρας τοῦ ναοῦ στηρίζεται νῆα κόρη ἀποτείνει καὶ τὸν φόρον τῆς εὐλαθείας, τηροῦσα στάσιν προσευχῆς, καὶ τῆς φιλαρεσκείας τῆς τὸν φόρον, ἔχουσα ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πρὸς τὰ ἐξῶ, γοργὰ καὶ ἀεικίνητα, καὶ πρὸς τὰ ἔσω τὰ ὦτα. Ὡραῖον νὰ συμβιδάξῃ τις τὸσόν ὦρατα τὰ ἀσυμβίβαστα, ὦρατά μου!

Ἐκ τῶν λοιπῶν οἱ μὲν ἐπιθεωροῦσι τοὺς τάφους, οἱ δὲ τοὺς λιθανίζουσι καὶ τοὺς στεφανώνουσι. Γυναῖκες ἐδῶ κι' ἐκεῖ κομιζουσαι φοιτᾷ ἀνὰ χεῖρας καταγίνονται πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν γνωρίμων μνημάτων. «Παππά!» ἀπ' ἐδῶ, «Παππά!» ἀπ' ἐκεῖ, «Παππά!» πανταχόθεν ἀκούεται οἱ παππάδες δὲν προφθάνουσι νὰ τρέχουν, ζηλοτύπως ἀμφισβητούμενοι καὶ περιζήτητοι καὶ λόγος μαγικοπαίδων ἀντηγεῖ ἐν παρῳδία τὰς κραυγὰς παππά! παππά!, καὶ τὰ γραῖδια κατακόπτονται ὑβρίζοντα καὶ διώκοντα τοὺς ἀγριόπαιδας, οἵτινες διατηροῦσιν ἀμείωτον τὴν εὐθυμίαν των, διότι μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά τῶν διανεμομένων κολλύβων καὶ ποία δι' αὐτοὺς ἀπόλαυσις! Καὶ νά! σωστός καυγᾶς ἐκρήγνυται ἐφ' ἐνὸς τάφου οἱ λουστροὶ κυριεύουσιν ὀλόκληρον δίσκον κολλύβων πάλῃ συγκροτεῖται, γρόνθοι καταβιδάζονται, καταπατοῦνται τὰ ἐπὶ τοῦ μνηματος

άνθη και θραύεται. ή νεκρική κανδήλα' άλλ' οί λούστροι θριαμβεύουσιν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Οί πλείστοι τάφοι πλουτοῦσιν εἰς ἀνθρώδεις προσφορὰς, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον. Τίς εἶπεν ὅτι καταπαύει τὰς διακρίσεις ὁ θάνατος; Καί φύσις καὶ τέχνη συμπληροῦσι τὴν μαρμαρίνην αὐτῶν πολυτέλειαν δι' εὐδῶν ἀνθοδεσμῶν ἢ στιλπνῶν στεφάνων. Αἱ μακρᾶι σειραὶ τῶν μαύρων σταυρῶν τῆς πτωχείας δὲν ἔχουσι τιμὰς· καὶ νὰ θέλῃ κανεῖς νὰ ἀποθέσῃ ἐπὶ φίλου τινὸς ἐξ αὐτῶν τὸν φόρον τῆς μνήμης του, δὲν δύναται εὐκόλως νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ, ἐνῶ εὐκόλως δύναται νὰ τὸν πατήσῃ. Οἱ εὐτυχέστεροι ἐξ αὐτῶν, δύο ἢ τρεῖς, κοσμοῦνται ὑπὸ ἀπλῶν τινῶν δεσμῶν ἐκ νεκρῶσιν.

Ἐκ τῶν τάφων τῶν πολιτικῶν ἡμῶν ἐξοχοτήτων, ὁ τοῦ Δεληγεώργη συγκαλεῖ τοὺς πλείστους καὶ μελαγχολικωτέρους παρατηρητὰς,

Δὲν λησμονοῦμεν τοὺς τάφους τῶν διδύμων τῆς νεωτέρας ἡμῶν ποιήσεως· ἐπὶ τῶν μαρμαρωθειῶν ὑπὸ τοῦ θανάτου Ἀττικῶν Νεκτῶν τοῦ Βασιλειάδου μέγχις καὶ μόνος καὶ ὠραῖος διακρίνεται ἀποτεθεὶς ἐκ δάφνης στέφανος. Ἀλλὰ τὸν τάφον τοῦ Παπαρηγοπούλου ἐπαναβλέπομεν ἀπολέσαντα τὴν πρώτην ποιητικὴν ἀπλότητά· μαρμαρίνη στήλη ἀντικατέστησε τὴν περιόσειαν τῶν ἐπ' αὐτοῦ θαλερῶν δεινυλλίων, ἐφ' ἧς σχολαστικὴ σοφία ἐχάραξεν εἰς ἀρχαῖκούς ἰάμβους κοινὸν δασκαλικὸν ἐπιτύμβιον.

Ἵπτικόντες εἰς τὴν γενικὴν φορὰν τῶν προσερχομένων, οἵτινες πρὶν εἰσελθῶσιν εἰς τὸ κοιμητήριον, στράφουσιν ἀριστερὰ τὰ βλέμματά των, ἐπὶ τοῦ ὑψώματος, ἐνθα χθὲς ἐναπετέθη ὁ ἐξόχως τιμηθεὶς νεκρὸς, ἐπαναβλέπομεν τὸν τάφον τοῦ Κουμουνοῦρου. Οἱ κλώνες τῶν νεωστὶ ἐπ' αὐτοῦ φυτευθέντων δεινυλλίων, συνταρασσόμενοι ὑπὸ τοῦ ζωηροῦ ἀνέμου, ἐγόγγυζον καὶ ἐκάμπτοντο ἐπὶ τοῦ χώματος, ὡς Μανιάτισσαι λυόμεναι εἰς κοπετοῦς καὶ μοιρολόγια. Εἶνε ἀκόμη πρῶτῃ, καὶ μόνον ἀραιὰ τινὰ ζουμπολάκια ἀντιπροσωπεύουσι τὰς ἐνδείξεις τῆς τιμῆς καὶ τοῦ πένθους ἐπὶ τῆς μνήμης του.—Ἐπίτηδες τὸν ἔθαψαν ἐδῶ γιὰ νὰ τὸν βλέπουν πάντα ἀπὸ τὸ σπήτι τοῦ ἐκεῖ κάτω.

Διέκοψέ τις τὴν σιγὴν τῶν θεωμένων τὰ νεοκαφῆ ἐκεῖνα χώματα, δεικνύων τὴν ἀπέναντι διακρινομένην Καττέλλαν του.

Ἡρωινὸς

Ὁ Λυκογιάννης.—Τὸ μυθιστόρημα ὑπερ δημοσιεύομεν ἤρχισεν ὡς ἐν Γαλλίᾳ, ὡς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὡς ἐν Σμύρῃ, νὰ κινή ἐνταῦθα ἀπλετον τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἐπιφυλλίδος, ὅτε ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἢ μᾶλλον τῆς στήλης τοῦ φύλλου μας ὁ Λυκογιάννης, ὁ ἦρωὺς τοῦ μυθιστορήματος, τὸ ἐνδιαφέρον κορυφούται.

Διὰ τοὺς νομίσαντας ὅτι ἔχουν νὰ κάμουν μὲ τυχαῖον μυθιστόρημα καὶ μὴ ἀρχίσαντας σειρὰν, πωλοῦμεν ἐν τῷ Γραφείῳ μας τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα δέκα φύλλα ἀντὶ μόνον πενήντα λεπτῶν.

Ἵπερίβητο ὅτι οἱ σαραντατέσσαρες κατ' ἐψηρίσαντο τὸ περὶ ἀπονομῆς συντάξεως εἰς τὴν χήραν Κουμουνοῦρου ἦσαν οἱ πλείστοι κατασκευασμένοι ἐκ πάστας θεσσαλικῆς· καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀλγεινὴ ἐντύπωση ὑπέβηξε σφοδρότερα, διότι ἐπὶ τέλους ὁ κόσμος δὲν ἐνόησε πῶς ἀντιπρόσωποι λαοῦ ἐλευθερωθέντος ὑπὸ τοῦ Κουμουνοῦρου δὲν ἀρκούνται ἐργόμενοι εἰς Ἀθήνας ν' ἀπομακρυνθῶσιν ἀπ' αὐτοῦ, ὅχι βέβαια διὰ λόγους πλατωνικοῦς, δὲν ἀρκούνται θανόντι νὰ ἀρνηθῶσιν ἐν κἂν ἀνθος ἐπὶ τοῦ τάφου του νὰ ρίψωσιν, ἀλλὰ καταδιώκουσι καὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ τάφου του ἐκ συστάσεως ἀνοούμενοι συνδρομὴν εἰς τὸ τέκνον του καὶ τὴν χήραν του. Δὲν γνωρίζομεν τίνας ἔχουν λόγους οἱ σκεπτόμενοι προκειμένου περὶ μυστικῆς ψηφοφορίας νὰ ὑποθέσωσιν ὅτι οἱ σαραντατέσσαρες ἦσαν βουλευταὶ τῆς Θεσσαλίας· τινὲς φαίνεται ὅτι ἤκουσαν τοιοῦτους πρὸ τῆς ψηφοφορίας καταδικάζοντας τὴν σύνταξιν· ἀλλ' οἱ πλείστοι εἰκάζουσιν ἐκ τῆς πρὸς τὸν Κουμουνοῦρον προτέρας διαγωγῆς τῶν κυρίων αὐτῶν.

Τὸ καθ' ἡμᾶς ἀπέναντι τῆς ζωηρᾶς ἐκδηλωθείσης εὐγνωμοσύνης καὶ τῶν θαυμάσιων τῆς Βουλῆς Κρήτης, ἡ διὰ τὸν Κουμουνοῦρον ἐλευθέρα Θεσσαλία μὴ κρίνασα τὸν τάφον αὐτὸν ἄξιον ἐνὸς συνοφρωμάτος τὸ ὀλιγώτερον, μᾶς ἐφάνη πολὺ κακῆς ποιότητος Θεσσαλίᾳ καὶ προκαλοῦμεν πάντα δῆποτε νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τὴν διαγωγὴν αὐτὴν τῶν Θεσσαλῶν ἀντιπροσώπων. Ἄν δὲ καὶ αὐτοὶ ἦσαν οἱ καταψηφίσαντες τῆς ἀπονομῆς συντάξεως, τὸ πρᾶγμα τότε ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ἡμεῖς δὲ ἀνθρώπου μόνον κρίνομεν, διὰ τοῦτο καὶ θὰ μᾶς ἐπιτρέψωσιν οἱ κύριοι Θεσσαλοὶ ἀντιπρόσωποι εἰς τὴν περίστασιν ταύτην νὰ σιγήσωμεν.

Ἐπανήλθεν ἐκ τῆς εἰς Λαμίαν καὶ Βῶλον ἀποστολῆς τοῦ ὁ πρώτος διδάσκαλος τοῦ Γυμναστηρίου κ. Ἀριστείδης Ἰωαννίδης. Ἐν Λαμίᾳ ἐξέλεξε τὸ καταλληλότερον οἰκόπεδον πρὸς Ἰδρυσιν Γυμναστηρίου, πείσας τὸν ἄξιον Δήμαρχον κ. Σκληρικωνιάτην, ὅστις ἐδειξε ἀταράμιλλον ζῆλον διὰ τὴν Ἰδρυσιν τοιοῦτου χρησιμωτάτου εἰς τοὺς συνδημῶτας τοῦ ἰδρύματος, νὰ παραχωρήσῃ τὸ οἰκόπεδον δωρεάν. Ἐν δὲ Βῶλῳ ἐστήσε τὰ διαφωρα ὄργανα ἀπερ ἔφερε μεθ' αὐτοῦ καὶ κατήρτισε τὸ ἐκεῖ Γυμναστήριον, μεριμνήσας ἅμα καὶ περὶ προμηθείας ὕδατος καὶ ὀργανοθήκης καὶ ὄλων τῶν ἀναγκαίων, ὑπερ φιλοτίμως ὁ Δήμαρχος κ. Καρτάλης ἀνέλαβε δαπάναις τοῦ Δήμου νὰ κατασκευάσῃ. Ἐν γένει μετὰ ὑπερβάλλοντος ζήλου καὶ κοίσεως ἐξεπλήρωσε τὴν ἀποστολὴν του ὁ κ. Ἀριστείδης Ἰωαννίδης δικαίως τὴν ἐκλογὴν τοῦ κ. Ἵπουργοῦ.

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

Μεγάλο ψυχασάββατο, τῶν πεθαμμένων σχολῆ! οἱ ζωντανοὶ ἀπὸ καρδίᾳ τοὺς πεθαμμένους κλαίνε,

πρῶτῃ πρῶιμαζεύονται ἴστα Θυμαράκια ὄλοι, καὶ ἄφθονο θυμίαμα ἴστα μνήματά των καίνε. Μοιρολογίστραις ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ παππάδες, καὶ κόλλυβα καὶ δάκρυα καὶ ὕμνοι καὶ λαμπάδες.

Ἵτὰ Θυμαράκια μᾶς καλεῖ ἡ θλιβερὴ καμπάνα, καὶ εἰς τοὺς τάφους τρέχουμε μετὰ σιγῆς καὶ τρόμου· ἡ μάννα κλαίει τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ μάννα, ὁ ἀνθρωπος τὸν ἀνθρωπο, κ' ἐγὼ τὸν ἑαυτό μου. Πῶ! πῶ! στηθοκτυπήματα, καντύλια καὶ στεφάνια, καὶ χήραις καὶ καμάρωμα κ' ἐλόμαυρα φουστάνια!

Ἰεροκήρυκες χονδροὶ καὶ φαρδομανικᾶδες τῆς γῆς τὴν ματαιότητα ἀπὸ ψηλὰ φωνάζουν· χορταίνουσι μὲ προσφοραῖς οἱ ἄγιοι παππάδες, καὶ μόνο μ' εἰκοσι λεπτὰ συχώρα μᾶς μοιράζου. Καὶ ἔτσι πιά καμμιά ψυχὴ ἴστην κόλασιν δὲν μένει, καὶ κάθε μακαρίτης μας εἰς τὴν Ἐδέμ πηγαίνει.

Κ' ἴδου! Ἀγγέλων στρατιαὶ ἀρποῦν τοὺς πεθαμμένους· καὶ τρέχουν μέσα ἴστης Ἐδέμ τοὺς κήπους καὶ τ' ἀμπέλια· μὰ βλέπουν καὶ οἱ ζωντανοὶ τοὺς τόσους ἀγιασμένους, κ' ἀπ' τὴν πολλὴ των τῆ χαρὰ ἀρχίζουνε τὰ γέλοια. Ἐσχνοῦν τὸ μοιρολόγι των, τὸν πόνο καὶ τὴ λύπη, καὶ ἄλλο νοιώθουν μέσα των καινούριον καρδιοκτύπι.

Ἀπὸ κυπαρισσόμηλα καταστεφανωμένοι πετειεταὶ ἀπ' τὰ μνήματα κ' ὁ γυῖός τῆς Ἀφροδίτης, ἀφράτος ὅπως πάντοτε, γερὸς κ' ἀρματομένος, κ' ὅχι χλωμὸς κ' ἀνήμπορος σὰν κάθε μακαρίτης. Κ' εὐθὺς ὁ πόνοσ ὁ πολὺς τῶν πεθαμμένων παύει, καὶ ἄλλος μέσα ἴστης καρδιαῖς χειρότερος ἀνάθει.

Κ' ἀκοῦς κρυφομιλήματα καὶ φιλημάτων κρότον, ὑγραίνονται καὶ ἀνδρικά καὶ γυναικεῖα μάτια, οἱ τάφοι ὄλοι γίνονται βωμοὶ τρελλῶν ἐρώτων, κ' ἀρχίζουνε τὰ νόστιμα τοῦ ἔρωτα γεινάτια. Γιὰ νέον ἄνδρα λαχταρεῖ ἡ μαυροφόρα χήρα, ὁ μαῦρος χῆρος γιὰ κυρὰ, κ' ἡ κόρη γιὰ μνηστῆρα.

Ζευγάρια ἐρωτόληπτα διαβαίνουν ἀπ' ἐμπρός μου, γελοῦνε τὰ ματόφροια, τὰ χεῖλη κ' ἡ καρδιά· μὰ κ' οἱ παππάδες λησμονοῦν τὸ μάταιον τοῦ κόσμου, καὶ ψάχνουνε κ' αὐτοὶ κρυφὰ γιὰ νάβρουν παππαδιάς. Ἀπ' τὰ ψηλὰ κ' οἱ νεκροὶ κυττάζουν καὶ ζηλεύουν, καὶ ἄλλη μιά φορά ποθοῦν ἴστον κόσμο νὰ κατέβουν.

Γλεντάτε, φίλοι ζωντανοὶ, ἴσ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι, κουφέτα γάμου ἄς γενοῦν τὰ κόλλυβα γιὰ σᾶς, γιὰ κάθε μακαρίτη μας κτυπάτε τὸ ποτήρι, καὶ νύμφας μὲς ἴστα μνήματα γυρεύετε χρυσᾶς. Σιμώνετε εἰς τοὺς νεκροὺς μὲ τρέλλαις καὶ πατιγίδαι, προτοῦ πεθάνετε καὶ σεῖς καὶ πάθετε τὰ ἴδια.

Σουρῆς.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Κατὰ τὸ ἐπίσημον πρόγραμμα εἰς τὸν νεκρὸν τοῦ Κουμουνοῦρου ἀπεδόθησαν τιμαὶ πρωθυπουργοῦ ἐν ἐνεργείᾳ. Ὡστε ἡ παρελθούσα Τρίτη εἶνε ἡ μόνη ἡμέρα καθ' ἣ εὐτύχησε ἡ Ἑλλάς νὰ ἔχῃ δύο πρωθυπουργοὺς.

Εἰσέρχεται ἡ νεκρική πομπὴ εἰς τὴν Μητρόπολιν· τὸ συνωθούμενον ἐντὸς πλήθος ἀγωνιᾷ νὰ διακρίνῃ καὶ τμημά τι τοῦ φερέτρου καὶ τῆς περικυκλώσεως ἐκεῖνο λαμπρότητος.

Μία γυναῖκα ἀγωνίζεται παντὶ σθένει νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν τῶν περὶ αὐτὴν δι' ἐπανειλημμένων κραυγῶν καὶ φοβερῶν σκουρτιῶν.

— Καλὲ, ὁ παπᾶ Σταμάτης, ὁ παπᾶ Σταμάτης! κυττάχτε τὸν παπᾶ Σταμάτη!

Διέρχονται τὰ παράσημα, ὁ νεκρὸς, ὁ βασιλεὺς, ὁ μέγας Δοῦξ καὶ ἡ γυναῖκα ἐξακολουθεῖ τὸ χαβὰ της:

— Ὁ παπᾶ Σταμάτης! ὁ παπασταμάτης!

Τῆ αὐτῆ ὥρα μεταξὺ δύο γυναικῶν: — Γιὰ δεξ τὸν Μέγα Δοῦκα! τί ἔμορφος γέρος! Καὶ ἦρθε προχθὲς τὴν Κυριακὴ ἀπὸ τῆ Ρωσσίας; — ἦρθε γιὰ νὰ προσφάσῃ τὴν κηδεῖα, φαίνεται.

Προκειμένου προχθὲς νὰ ψηφοφορηθῇ ὑπὸ τῆς Βουλῆς ἡ σύνταξις τῆς χήρας Κουμουνοῦρου ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος ἠρώτησε ἐὰν αἱ 500 δραχμαὶ θὰ ἦσαν παλαιαὶ ἢ νέα!

Ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ βαρελιοῦ τινος ἐλαίων τῶν Μολδάων, τοιαύτη ἐρώτησις τοῦ κ. Ἀντιπροσώπου θὰ εἶχε κάπως τὸν τόπον της, ἀλλὰ ζήτημα τόσον ντελικάτο ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος ἠδύνατο νὰ μὴ τὸ λαδῶσῃ.

Ὁ Ἀγαθόπουλος ἀναγινώσκων εἰς μίαν ἐφημερίδα ὅτι ἀπὸ τῆς αὔριον ἀναγινώσκονται ἐν τοῖς ναοῖς οἱ Οἴκοι τῆς Θεοτόκου.

— Νὰ λέγει εὐκαιρία νὰ πάω κ' ἐγὼ νὰ τοὺς καταπατήσω!

Ἡ ἐπίσκεψις τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας πιστοποιεῖται ὁλονὲν ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων. Τὸ παράδοξον εἶναι ὅτι ὁ Ἡγεμὼν αὐτὸς πομπωδῶς καὶ ἐπιδεικτικῶς θὰ διέλθῃ τὴν Μακεδονίαν καὶ ἄλλας ἑλληνικὰς ἐπαρχίας διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς Ἀθήνας. Καὶ τὸ περιεργότερον ὅτι τὸ ταξίδιον αὐτὸ διοργανίζει ὁ ἐκεῖ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος κ. Ραγκαβῆς.

Tel maitre, tel valet!!

ΟΛΙΓΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Είς τὸ σαλόνι τοῦ Κομμουνδούρου ἤκούοντο παντός εἴδους γινῶμαι καὶ συζητήσεις ἦτο ἡ Ἀκαδημία τῶν σαλονίων.

Ὅταν ὁ Κομμουνδούρος ἔμενον ἐκτός τῶν πραγμάτων μετὰ τὸ 70 καὶ ἐκείθεν, πολλοὶ δὲ ἀπέδιδον τοῦτο καὶ εἰς δυσμένειαν βασιλικήν, δῖω τῶν φίλων του συνεζήτουν, παρόντος αὐτοῦ, περὶ πολιτευμάτων ἦτο ὁ εἰς ἐνθερμος δημοκρατικός, ὁ ἄλλος ἐλάλει ὑπὲρ τῆς βασιλείας. Ἡ συζήτηση, ὡς ὅλαι αὐ συζητήσεις, κατάντησε καὶ εἰς τὰ δικά μας.

— Βλέπεις, ἔλεγεν ὁ δημοκρατικός, ὅτι ὁ βασιλεὺς μας στερεῖται καὶ *bon sens* (τοῦ κοινου νοῦς.)

— Διατί, τὸν δῖεκοψε τότε ὁ Κομμουνδούρος, με κάποιον ἐνδιαφέρον.

— Διότι δὲν ἐννοεῖ τὴν κοινὴν γνώμην καὶ δὲν τὴν ἐκμεταλλεύεται (ἡ κοινὴ γνώμη ἐφαίνετο τότε ὑπὲρ τοῦ Κομμουνδούρου).

— Ἄ, τοῦτο, εἶπεν ὁ Κομμουνδούρος δὲν ἀποδεικνύει τὴν περὶ τοῦ βασιλέως ἰδέαν σας, διότι καὶ ἀπὸ σας κανεὶς δὲν ἀρνεῖται *bon sens* καὶ οὕτως προσθεύεται δημοκρατικὰς ἀρχάς· αἱ ὅποιαι κατ' ἐμὲ εἶνε γελοῖαι.

Ἐἶχεν εἰσαγάγει τὸν περὶ ἀντιβασιλείας νόμον, καθ' οὗ ἐγίνοντο ἀντιρροήσεις.

Ὁ Κομμουνδούρος μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπε καὶ τὰ ἐξῆς :

— Πρέπει νὰ μάθωμεν ν' αὐτοκυβερνώμεθα. Ἡ βασιλεία εἶνε ἀναγκαία ἐπὶ τοῦ παρόντος. . .

— Τὸ μακαρίτικο ἐπὶ τοῦ παρόντος. . . τοῦ Λουδοβέρδου, τὸν δῖεκοψεν ὁ Λουντζας.

— Καὶ λέγων ἐπὶ τοῦ παρόντος, εὐθὺς ὑπέλαθεν ὁ Κομμουνδούρος, ἐννοῶ αἰῶνας.

Καὶ ὅταν πάλι τῷ ἔλεγον μερικοὶ :

— Ἐμεῖς θὰ ἐξορίσωμεν ὅλους σας; τοὺς συνταγματικούς καὶ θὰ συστήσωμεν ἀνταρκαίαν.

— Ἄμ' καὶ ἡ ἀνταρκαία σ' τὰ χέρια μου θὰ πέσῃ τοῦ; ἔλεγε μειδιῶν.

Ἄλλοτε πάλιν ἐξεβλήθη τοῦ δωματίου ἐκράτει ἐπιστολὴν καὶ ἐζήτηε ἀνθρώπον διὰ τὸ ταχυδρομεῖον : ὁ ἀνθρώπος δὲν εὐρίσκετο καὶ ὁ Κομμουνδούρος, ἐδυσανασχέτει.

— Δόστε με τὸ γράμμα αὐτὸ, εἶπέ τις τῶν φίλων του παρατυχῶν, τὸ πηγαίνω ἐγὼ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ὁ Κομμουνδούρος θέλων νὰ δοθῇ τὸ γράμμα, ἀλλὰ καὶ μὴ θέλων νὰ μεταχειρισθῇ τὸν φίλον του εἰς τοιαύτην ὑπηρεσίαν τὸ ἐκράτει, ἀλλ' ἐκείνος τὸ πήρε. Τότε ὁ Κομμουνδούρος ἤνοιξε τὴν παλάμην του ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν ἓνα φράγκο καὶ 15 λεπτά.

— Δότε με, εἶπεν ὁ γραμματοκομιστής, τὸ φράγκο καὶ σας φέρνω τὰ ρέστα.

— Ὅχι, πάρε καλλίτερα τὰ 15 λεπτά γιατί ποιὸς ζῆρει ποτε θὰ ξαναἰδοθούμε!

Ἄλλοτε πάλιν εἰς ἐν τῶν ὁπαδῶν του νεοδιορισθεὶς εἰς μίαν θέσιν ἐζήτηε νὰ διορίσῃ καὶ ἓνα φίλον του εἰς μίαν ἄλλην ὅταν ἐπαρκαστενοχώρησε τὸν Κομμουνδούρο :

— Σοῦ εἶπα, τοῦ λέγει, ὡσεὶ εὐρίσκων διεξόδον, δὲν τὸν διορίζω, ἀν θέλῃς δὸς του εἰς τὴ δική σου.

Εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀποκλεισμοῦ του ὑπὸ τοῦ Βούλγαρη ἐν Ζαρνάτσα ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ διὰ λέμβου ἀπὸ ἐν εἰς ἄλλο μέρος.

Ἦτο καταιγὶς μεγάλη καὶ ἐκινδύνευσαν.

Ὅταν δὲ διηγείτο ὁ Κομμουνδούρος τὸ συμβάν, ἔλεγε :

— Ἐώρατε πόσοι ἀπεδείχθη ὅτι ἦσαν οἱ λεμβοχοί, οἱ ἴσοι με ὑπενηθμίζον ὅτι με ἔσωσαν; Τὸ ὀλιγωτερον ἱκανὸν περιήγα!

Ὅταν ἓνα; κατὰ πᾶς μετέβη ποτε εἰς τὸν αἰκὸν του καὶ τὸν παρεκάλει νὰ διατάξῃ τὴν ἀστυνομίαν ὅπως ἀποβάλλῃ κοινὴν γυναίκα, ἥτις ἐσκανδαλίζε τὴν ἐνορίαν του, ὁ Κομμουνδούρος ἀρελέστατα, ἀλλὰ καὶ χριστιανικώτατα, τοῦ εἶπε :

— Πάρτε τὴν σεις ὑπὸ τὴν προστασίαν σας! . . .

Ἀρχαῖος λόγιος τὸν ἠνώχλει φουερά, ζητῶν μικρὰ βοηθήματα.

Ὅτε ὁ πτωχὸς λόγιος εἶχε βραχνιάσει καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν.

Πολιτικὸς φίλος λέγει εἰς τὸν Κομμουνδούρον :

— Τώρα πού του πῆσε ὁ Θεὸς τὴ φωνή, δὲν θὰ σας ἐνοχλῇ πλέον.

— Τί ὄφραε! ἔπρεπε νὰ τοῦ πάρῃ καὶ τὸ χεῖρ του!

ΚΩΜΙΚΑ

Καὶ αἱ κωδείαι ἔχουσι τὰ κωμικὰ των ὅπως καὶ αἱ χάραι ἔχουσι τὰς λύπας των. Κατὰ τὸν ἀσπασμὸν τοῦ νεκροῦ ἢ ἐκδηλώσεις τοῦ ἄλλου; ἐνεφανίζετο ποικιλομόρφως εἰς τὰς ιδέας, εἰς τὰ αἰσθητά, εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς, εἰς τὸ βᾶδισμα, εἰς τὸ βλέμμα καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς κινήσεις τοῦ σώματος.

Εἰς τὸν λατρευτὸν τοῦ νεκροῦ ὄφθη πεντάκις εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς σφοῦ, ὁσάκις δὲ ἠσπάζετο τὸν νεκρὸν ἐξεβάλει κατὰ γράμμα μυκηθμούς λέοντος.

Μία γυνὴ, συγγενὴς τοῦ ἀποθανόντος, ἀπὸ τῆς κλίμακας ἀκόμη ἱκέτευε νὰ μὴ τὴν μελώσουν δι' ὅσα θὰ εἶπῃ εἰς τὸν νεκρὸν καὶ ἐξεφώνιζε ἀκαταπαύστως.

Εἰς δημοσιογράφος κρατῶν στέφανον ἐστάθη εἰς τὴν θύραν, ἔκαμε ἐν βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός, καὶ ἐν ἄλλο διὰ βιαιῆς ἀθήσεως τοῦ πληθους τὸν ἔφερε πρὸ τοῦ ἱερίου. Τότε ἐστάθη πάλιν, ἐκύτταξε περίξ, καὶ ἀφροῦ ἐξεβαιώθη ὅτι τὸν ἐβλεπον, ἐξεβᾶλε μίαν φωνάραν δυσπολογίστον, τρέμουσαν συγχρόνως, καὶ ἀπολήξασαν εἰς βραχνιάτα!

Μία μοιρολογίστρα μετὰ δύο τρεῖς στροφάς, αἵτινες ἐξήνητησαν τὸν παικτικὸν ἠθασμὸν της, λίαν τεχννέντως διὰ τῶν ἐγκρίσεων της εἰδοποίησε τὰς περὶ αὐτὴν συναδέλφους, συνεχίζων τὸν μοιρολόγι της με δύο

— Βοηθάτε με, βοηθάτε μεεεε! ὁ χορὸς μὲ ἦχον βοηθητικὸν ἐλαβὼν τὴν ἐπίκλησιν ὡς συνέχισαν τοῦ μοιρολογίου, Βοηθάτε με βοηθάτε μεεεε ἐπανάλαβεν.

Πολλοὶ νησιῶται καταθέτοντες στεφάνους προσεφώνησαν μετὰ τὴν διάλεκτόν των, ἐν ἣ διακρίθησαν αἱ ἀπηρεσίαι ντου καὶ αἱ ἐκδολεῖσαι τῆς τοῦ τὰ λοιπὰ τοῦ τὰ λοιπὰ.

Μία κατάθεσις στεφάνου συνοδευθέντος ὑπὸ φωνῆς ἰσραηλιτικῆς ὑπενηθμίσε προσευχὴν ἰσραηλιτικὴν παραδόξου ἤχου καὶ λεκτικοῦ ἰδοῦ μία περικοπή: "Ἐστο μὲν τοῦτο ἀ-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. τῆς ἀριθ. 432)

Μετὰ δύο ὥρας ὁ νεανίας ἐξήρχετο τῆς οἰκίας τοῦ Ἰακώβου Βαγιάν. Ἦ γὰρ, ἡ εὐτυχία ἀπήστραπτον ἀπὸ τοῦ προσώπου του καὶ εἶχεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του οἶόν τι θριαμβευτικόν. Τοῦτο τοῦλάχιστον συνέτεινε νὰ εἴπωσιν αἱ γυναῖκες ὅτε εἶδον αὐτὸν διερχόμενον.

— Τί χαρὰ πού τὴν ἔχει ὁ Ἰακώβος Γρανδέν! Δὲν μπορεῖ κἀνεὶς νὰ πῇ ὅτι εἶνε στρατιώτης, ὅτι ἀναχωρεῖ αὐριον κἀθένας πιστεύει ὅτι φέρει τῆς ἐπομιδαίς τοῦ λοχαγοῦ τοῦ ἀναδόχου του.

Γνωστὸν ἦδη εἶχε γίνε ἐν Μαρτίλ, ὅτι ὁ Ἰακώβος Γρανδέν εἶχε λάβει τὴν προτεραιάν τὸ φύλλον τῆς πορείας του.

Ὁ νεανίας διηυθύνετο εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἀγρονόμου, παρ' ὃ ἀπὸ διατικῆς διετέλει ἐργαζόμενος ὡς πρῶτος μετὰ τῶν ὑπὸ ἀλλήλων τῆς ἐπαύλας.

Ἀφῆνης ἐν τῇ περιστροφῇ τῆς ὁδοῦ εὐρέθη κατέναντι τοῦ γκαριῦ ἐπαίτου τοῦ Βλαϊνκούρ.

— Ἄ! εἶσαι σὺ Γεροκάτσικα! εἶπε.

— Μάλιστα, παλληκάρι μου καὶ κύτταξέ με, με καλὰ καὶ καινούργη παπούτσια χάρις εἰς τὴν ἐλεημοσύνην τῆς ὠραίας κόρης. Ἀλήθεια, παλληκάρι, εἶνε ἀλήθεια ὅ,τι ἀκουσα;

— Τί ἀκούσατε;

— Ὅτι ἀναχωρεῖς αὐριον γιὰ ἔφτὰ χρόνια;

— Ἀλήθεια, Γεροκάτσικα, εἶμαι στρατιώτης καὶ ἀναχωρῶ αὐριον.

— Φαίνεται, ὅτι δὲν σὲ λυπεῖ τοῦτο.

— Καὶ ἀν λυπηθῶ τί θὰ κερδίσω;

— Τίποτε βέβαια. Ἄλλ' ἀδιάφορον, δὲν καταλαμβάνω..

— Τί δὲν καταλαμβάνεις;

— Ἐκεῖνα πού λέγατε πρὶν μετὰ τὴν ὠραίαν κόρην. Ἐνομίζω ὅτι εἶσθε σ' τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου σας, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀλήθεια. Αὐτὸ με δυσαρτεῖται λιγάκι, παλληκάρι μου.

— Ἐσένα. Καὶ γιατί;

— Εἶχα κἀτί νὰ σοῦ πῶ.

— Σαμένα.

— Μάλιστα.

— Πές το λοιπόν.

— Ὅχι, ἀν ἐπιστρέψῃς καὶ γίνῃς σύζυγος τῆς κόρης.

— Κι' ἀν ἀποθάνῃς; ἀπάντησεν ὁ Ἰακώβος γελοῖον.

— Τότε, παιδί μου, θὰ πᾶρω μαζὴ μου τὸ μυστικὸν εἰς τὴν τρίπαν ὅπου θὰ ρίψουν τὰ κόκαλά μου.

— Ἄ! εἶνε κίνενα μυστικόν; εἶπεν ὁ Ἰακώβος σπουδαζών.

— Μὰ τὸν Θεόν.

— Γιὰ νὰ δοῦμε, Γεροκάτσικα, γιατί δὲ μοῦ τὸ λέξ ἀπὸ τώρα;

— Γιατί ἡ ἰδέα μου δὲν τὸ λέγει.

— Τέλος πάντων, πές μου τί θέλεις νὰ πῇ.

— Ἐν πρώτοις, παλληκάρι μου, τί γνωρίζετε περὶ τῆς κόρης αὐτῆς; Ὁ λοχαγὸς Βαγιάν σας εἶπε πού τὴν κῆρε;

— Κῆρε; δὲν ἐγνώριζα τίποτα ἀκόμη, ἀλλὰ σήμερον πρῶτ' μ' ἐπληροφόρησε πῶς ἡ Ἰωάννα ἔμενον ὄρανη, ὅτι τὸν πατέρα της; τὸν ἐπνίξαν κακούργοι! τὸν φροῦ, ὅτι ἡ μητέρα της ἀπέθανε ὑστερον ὑπὸ κἀνύσεως ὄρας; ἀφροῦ γέννησε τὴν Ἰωάννα, καὶ ὅτι καὶ οἱ δύο τους ἦσαν ἀγνωστοί.

— Καλὰ, βλέπω πῶς ὁ λοχαγὸς σοῦ διηγήθηκε πᾶν ὅ,τι ζεῦρει.

Μήπως εἰς γνωρίζεις περισσότερα, Γεροκάτσικα;

— Καὶ καὶ καὶ ὄχι.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπάντασις.

— Ὅταν θὰ γίνῃς, παλληκάρι μου, σύζυγος τῆς Ἰωάννας, τοῦ παιδιοῦ τῆς δυστυχίας, κατὰ πῶς τὴν ὠνόμαζαν ἰς τὸ Βλαϊνκούρ, τότε θὰ σοῦ δώσω μερικὰς ὑποψίας, πού νὰ μπερέσης νὰ μάθῃς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός της καὶ νὰ ἐπαυέρης τὴν οἰκογενεὴν της.

Ὁ Ἰακώβος ἐδράξατο τοῦ βραχίονος τοῦ ἐπαίτου.

— Πρέπει ἐμέσως νὰ μοῦ δώσης αὐταὶ τῆς ὑποψίας, εἶπε μετὰ φωνῆς τεταραγμένης.

Ὁ γέρον ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Σάν θὰ νυμφρευθῇς, σοῦ τόπα.

— Μὰ σάν πεθάνῃς;

— Τῶσπ τὸ χειρότερον.

— Ἐπειδὴ δὲν θέλεις τίποτε νὰ μοῦ πῇς, πρέπει νὰ ἀπκαλύψω τὸ μυστικόν σοι εἰς τὸν λοχαγὸν Βαγιάν.

— Ὅχι, δὲν εἶμαι τῆς γνώμης αὐτῆς.

— Καὶ ἐὰν σὲ ἀνάγκασα νὰ ὀμολογήσης.

— Πῶς;

— Ἄν σ' ἔκαμνα ἀγωγὴν εἰς τὸ δικαστήριον.

— Ἄμ' δὲν τὸ βλέπω πολὺ καλὸ τὸ μέσον. Φαίνεται πῶς δὲν γνωρίζεις καλὰ τὸν Γεροκάτσικα, παλληκάρη μου; ὁ Γεροκάτσικας εἶνε πεισματάρης, δὲν τὸν τρομάζουν οἱ χροφυλάκιοι μετὰ τὰ μεγάλα τους τὰ σπαθιά, οὔτε οἱ δικά-

*Ζαχασάδρα τιχαλιμάδρα: Ίκος, τσίκος παρασίκος κουλου-
μίκκος στεφανιώκος κλπ.*

Γραϊαί τινες, τῶν ὁποίων ἡ ρις καὶ ἡ κάτω σιαγὼν ἠ-
νοῦντο εἰς χαριέστατον ἡμικύκλιον, ἐπιθύρζον τι διὰ τῶν
ὀδόντων, τὸ ὅποιον ὑπενθύμιζον τὸν χορὸν τῶν γερόντων
εἰς τὸν Φάουστ.

Μερικοί, λαμβόντες τραγικώτατον ὕφος, ἀπειθύνοντο
πρὸς τὴν στέγην τῆς νεκρικῆς αἰθούσας, οἰοῦντι ζητούντες
ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. Τὸ θέαμα, ἐν-
νοσιταί, ἦτο ἀντάξιον φρενοκομείου.

* Ἀπὸ τοῦ ἀκρωτάτου τούτου σημείου τῆς παραφορᾶς με-
τέπιπτον ἄλλοι εἰς τὸ ἀντίθετον τῆς ἀφελυῆς ἐκδηλώσεως
τοῦ πένθους. Βίδον ἓνα κρατοῦντα στέφανον, ὅστις μακρό-
θεν ἐτι ἐρρίψεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς σορᾶς μετὰ ψυχικοῦ τρόπου
τινα ἀλγους καί. . . ἀπῆλθεν!

Βτερος εἰσήλθε μὲ ἀργὸν βῆμα, ἐξέωρθε τὸν νεκρὸν ὀ-
λίγον, ἐχαμογέλασε καὶ ἀνεχώρησε.

Πολλοὶ ἀπήγγειλαν στίχους αὐτοσχεδίου, ἄλλοι παρε-
σκεύαζον τοιοῦτους, τινὲς ἠγανάκτουσαν καὶ ἐξέπεμπον ἀρὰς
κατὰ τῶν ἀντιπάλων τοῦ πολιτικῶν, καὶ ἄλλοι κατὰ τῶν
ιατρῶν. Καὶ εἰς ὁπαδὸς τοῦ Πύργου καταθυμωμένος:

— Πήγανε καὶ φώναξαν τὸν Πυρλὸτ, ἐνῶ μπορούσαν νὰ
φώναξουν καὶ τὸν Πύργα. Τὸν πῆραν τὸν ἄνθρωπον σ' τὸ
λαϊμό τους.

σταὶ μὲ τὰ μακρὰ καπέλλα, μὲ ταῖς στρεψοδικίαις τους δὲ
θὰ κατορθώσουν νὰ βγάλουν λέξι ἀπὸ τὸ στόμα μου, ἀπ' ἐ-
κειῖνα ποῦ δὲν θέλω νὰ πῶ οὔτε ἡ καρμανιόλα αὐτῆ θὰ
μὲ ἀναγκάσῃ ν' ἀνοίξω τὸ στόμά μου.

— Γεροκάτσικα, σὲ παρακαλῶ, σὲ καθικετεύω.

— Σὰν ἐπιστρέψῃς παλληκάρι μου, σὰν ἐπιστρέψῃς. Θάρ-
ρος, νὲε στρατιώτα' καλὸν ταξεῖδι καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν!

Καὶ στραφεὶς ὁ γέρον ἐπαίτης ἐφυγεν ὅσῳ ἠδύνατο τα-
χεῶς.

* Ὁ Ἰάκωβος στάς πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος ἐν τῇ αὐτῇ θέ-
σει, ἐπειτα σείων τὴν κεφαλὴν.

— Πρέπει νὰ ἦμαι πολὺ ἀπλὸς νὰ κάθουμαι τώρα νὰ πι-
σταύω τοὺς λόγους αὐτοῦ τοῦ παλῶγερου, εἶπε· εἶνε δυνα-
τὸν νὰ γνωρίζῃ περισσότερα ἀπ' τὸ νουὸ μου; Μήπως οἱ
δικασταὶ καὶ ἡ ἀστυνομία δὲν ἔκαμαν τόσαις ἐξετάσεσι; Ὁ
Γεροκάτσικας εἶνε ἓνα, γεροπανούργος· θέλησε νὰ διασκε-
δάσῃ μαζί μου· νὰ μὲ κοροϊδέψῃ.

Γ

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣ Σ ΤΟΥ ΝΕΟΣΥΛΛΕΚΤΟΥ

* Ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν ἀνεχώρησε, ἦτο καθ' ὁδόν. Ὁ Ἰάκω-

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΟΛΥΜΠΙΑΝ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Δρούβα, 26 Ἰανουαρίου

Γράφω ἐκ τοῦ χωρίου Δρούβα, ὅπερ ἔνεκα τῶν Ὀλυμπίων
κατέστη γνωστὸν. Ἐκ τῆς ὑψηλῆς θέσεώς σου θεάται τις
τὴν περὶ τὴν περιοχὴν περιβεβλημένην ρωμαντικώτατον μαν-
δύαν.

Τῷ ὄντι. Βλέπεις πέραν τὸν ἐρωτικὸν Ἀλφειὸν χωροῦν-
τα ἡσύχως, ὅπως ἀνεύρη τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ Ἀρέθουσα·
περὶ ἀμπέλωνας, σταφιθῶνας, δάση, θαλαροὺς λόφους, θά-
λασσαν, ὀρίζοντα ἀπέραντον. Πρὸς ἀνατολὰς δὲ κάτωθι, τὰ
ἐρείπια τῶν ἀρχαίων Ὀλυμπίων, καὶ τὸ Κρόνιον ὄρος ὑπερ-
θεν αὐτῶν κωνοειδὲς καὶ φαλακρὸν, μάρτυρα τῆς δόξης καὶ
τῆς καταπτώσεως τοῦ τόπου τούτου· ὁ γηραιὸς Κλάδδος
παρακλεύρωσ αὐτοῦ κελαρύζων φλυᾶρας προσπαθεῖ ἐπιμό-
νας νὰ καυαράγῃ ἐκ νέου τὸν τῶς θεθαμμένον ἱερὸν χώρον,
ὅστις ἤδη μετὰ αἰῶνας εἶδε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Μ' ὄλην τὴν
ἱερότητά σου ὁ ποταμὸς οὗτος εἶνε βέβηλος, τὸ δὲ ρεῖθρόν
του παμφάγον. Δὲν φεῖδεται οὐδενός. Καὶ τὴν νεωστὶ ἀκό-
μη ζευχθεῖσαν γέφυραν, μικροῦ δεῖν κατέτρωγεν, ἐάν τοῦ
προσφιλοῦς Δημητριάδου, ἀληθοῦς κερβέρου τῶν ἀρχαιοτή-
των ἢ μέριμνα δὲν ἔσωζεν αὐτήν.

* Ἀναρρηχθήντι εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Στῆθι
εἰς τὸν ὀπιθόδομον αὐτοῦ, εἰς τὴν θέσιν ἐν ἣ ὁ Ἡρόδο-
τος ἀπήγγειλε τὰ γλαφυρὰ ἔργα του, καὶ τότε θὰ αἰσθαν-
θῆς ποῦ εὐρίσκεισαι. Θὰ καταληφθῆς ὑπὸ ρίγους ἀσυνήθους,
καὶ θὰ ταπεινωθῆς πρὸ τῶν ἐνώπιόν σου ἀπειραριθμῶν
μνημείων τῆς τέχνης. Οἱ καταπεσόντες ἀτάκτως παμμέγι-

θοι Βαγιάν, ἡ Ἰωάννα καὶ πέντε ἢ ἕξ σύντροφοι τοῦ νεκροῦ
στρατιώτου συνόδευον αὐτόν. Δωδεκάς νεανίων τρεφόντων
μεγάλην φιλίαν πρὸς τὸν νέον συνηνόθησαν μετὰ τῶν συν-
οδευόντων αὐτόν. Ὁ Φιντέλης προηγείτο τῆς συνοδείας.
Δὲν εἶχον ἐτι ἀπομακρυνθῆ κατὰ πολὺ ἀπὸ τὸ Μαρεῖλ, ἀλλὰ
εἶχον διέλθει τὴν κοιλάδα ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Φροῦ,
ὅστις εὐρίσκειται εἰς ἀπόστασιν δύο περίπου λευγῶν ἀπὸ
τὸ Μαρεῖλ, ἐκ τοῦ μέρους ἐνθα ἐκβάλλει εἰς τὸν Σηκουάναν.
Ἦδῃ ἀνῆρχοντο τὸν λόφον τῆς Ἁγίας Ἀννης, ἐπὶ δὲ τοῦ
ὄροπέδιου ἐμελλόν δια τελευταίαν φορὰν νὰ σφίγγουν τὰ
χέρια καὶ ν' ἀποχαιρετηθοῦν.

* Ἡ ὁδὸς ἦτον ὠραία μετὰ τοῦ διπλοῦ στίχου τῶν πλα-
τάνων, ὧν τὸ πράσινον φύλλωμα, ἐφ' οὗ μυρία ἄσματα πτη-
νῶν ἠκούοντο, ἀπῆστραπτεν ἐκ τῶν ἐπ' αὐτοῦ ριπτομένων
πρῶτων ἡλιακῶν ἀκτίνων. Ἡ ὁδὸς αὕτη συντέμνει τὸν λό-
φον ἐλαττοῦσα τὴν ἀνωφέρειαν αὐτοῦ καὶ περικάμπτει τὸν
φαιόχρον γήλοπον, εἶδος ἀποκρίμνου ἀποτελουμένου ἐκ
σαυρῶ πελωρίων βράχων κειμένων ἐπὶ τῆς ράχους τοῦ ὄρους
καὶ ὁμοίαν τῷ κυρτώματι τῆς καμήλου. Ὁ φαιόχρους γή-
λοφος, πλήρης πετρῶν, σκοπέλων καὶ ἀποτόμων προεξοχῶν,
καλύπτεται ἀπὸ παχέος στρώματος ἀκανθῶν, ἐφ' ὧν οὐδέ-
ποτε ἐπάτησε ποὺς καὶ ὕψ' ἄς κρύπτονται πελώρια χάσμα-
τα, φρικαλέα βάραθρα. Ἀπρόσιτος εἰς τὸν ἄνθρωπον, μὴ
τολμῶντα νὰ ριψοκινδυνεύσῃ ἐν αὐτῷ, ὁ φαιόχρους γήλο-
φος εἶνε ἡ κατοικία τοῦ ἀετοῦ καὶ τῶν νυκτερίων πτηνῶν.

στοι λίθοι τῶν κίωνων τοῦ ναοῦ, οὓς μόνον δύναμις ὑπεράν-
θρωπος μετεκίνησε, καταλαμβάνουσι τὰ περιζ αὐτοῦ.
Φαίνεται, ὅτι μετεκινήθησαν οὕτω διὰ νὰ παρακωλύσωσι
τὴν ἐν τῷ ναῷ εἰσοδὸν τῶν μεταγενεστέρων, ἵνα μὴ βεβη-
λῶται. Ἡ δὲ θέσις ἐν ἣ τὸ ἀγάλμα τοῦ Διὸς ἵστατο, τὸ
ὑφιστον τοῦτο τῆς γλυπτικῆς ἔργον, ὑπερκειμένη τῶν ἄλ-
λων, εἶνε τρανὸν μαρτύριον τῆς καλαισθησίας τῶν ἡμετέ-
ρων προγόνων. Μελέτησον ἐπιμελῶς τὸ ἱερὸν τοῦτο τέμενος
καὶ θὰ κατανοήσῃς, ὅτι πᾶσα θέσις ἐνδον αὐτοῦ ἦν ἐπὶ
τοσοῦτον θαυμασίως διηυθετημένη, ὥστε μόνον διὰ τοῦ
νοῦς δύνασαι νὰ συλλάβῃς ἀμυδρὰν ἰδέαν τῆς μεγαλειότη-
τός του. Ἴσταται γύρω τριακοσίων περίπου μέτρων ἐρει-
πίων, δεσπόζον ἀπὸ λόφου ἐπίτηδες κατασκευασθέντος
πάντων τῶν κτιρίων, ὧν ἀξιοσημείωτα εἰσὶ τὸ Ἡραῖον, τὸ
ἀρχαιότερον τῶν ἐν Ἀλτεῖ οἰκοδομημάτων, τὸ Πελοπίον,
τὸ Φιλιππεῖον, τὸ Μητρώον, τὸ Πρυτανεῖον, ἡ Ἐξέδρα, οἱ
Θησαυροὶ, οἱ διάφοροι βωμοὶ καὶ ὁ ξενὸν Λεωνίδιον, τὰ
ὅποια μετὰ καὶ ἄλλων ἐκείνη ἐντὸς τῆς Ἀλτεῖ περι-
κλειόμενα ὑπὸ τείχους. Τὸ Στάδιον μῆψω ἰδὸν τὸ φῶς, ἡ
Παλαιστρα, κείμενα ἐκτὸς διακρίνονται καθαρώς. Ἐν δὲ
τῇ τελευταίᾳ φαίνεται μέρος τῆς στρώσεως καὶ σημεῖα τινα
ἐπὶ πλίνθων τῶν διαφορῶν στάσεων τῶν ἀθλητῶν. Τὸ βά-
θρον τοῦ ἀγάλματος τῆς Νίκης, ἔργον τοῦ Παιωνίου, τὸ
βάθρον τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξυτέλου φαίνονται ἐπίσης,
καθὼς καὶ ἄλλα πολλὰ, ὧν ὁ Παιουσιανὸς μνηστὴρ ποιεῖται.
Ἐν δὲ τῷ Μουσεῖῳ δύναται τις νὰ ἴδῃ πολλὰ ἔργα τῆς
γλυπτικῆς, οἷον τὴν μετώπην τοῦ ναοῦ, παριστάσαν τοὺς
ἀγῶνας τοῦ Οἰνομάου, τὴν Νίκην, τὸν Ἑρμῆν καὶ πλείστα
ἄλλα τῶν μαθητῶν καὶ συγχρόνων τοῦ Φειδίου, καθὼς καὶ
τοῦ τὰ δευτερίᾳ χαιρόντος Ἀλκαμένους, ἅπαντα ἀξία
προσοχῆς καὶ μελέτης.

* Ἐὰν κυβερνητικὴ μέριμνα ἐποιεῖ βελτιώσεσι τινὰς ἐνταῦ-
θα, ὁ τόπος οὗτος μετὰ χρόνον βραχὺν θὰ καθίστατο δια-
τριβὴν ἡδονῆς. Διότι, ὡς εἶπον, ἡ τοποθεσία εἶνε θαυμασία.
Ἐκτὸς τῶν ἀθανάτων μνημείων, καὶ τῆς ἀθηναῆς φύσεως,
ῥεῖε πρὸ τῶν ποδῶν σου ὁ ἀγέρωχος Ἀλφειὸς, καὶ περιπα-
τεῖς ἐπὶ λόφον θαλλόντων καὶ δασῶν πρὸς κυνηγεσίαν καὶ
τέλειον καταλλήλων. . . Ἐδῶ ἄς σταματήσω! Σήμερον δὲν
βλέπεις τὰ ἄλλα ὠραία ἐκεῖνα δάση. Κατεστράφησαν ὅ-
λα, καίτοι μακρόθεν φαίνονται ἐστολισμένα μὲ δένδρα πυ-
κνά. Τὰ ἀντίπεραν ἀδιάβατα καὶ ὀνομαστά τῆς Σκιλλοῦν-
τος δάση ὀσμῆραι ἀφανίζονται, καθὼς καὶ τὰ γύρω τῶν
Ὀλυμπίων. Δὲν ὑπάρχει πόνος δι' αὐτὰ. Ὁ πέλεκυς τοῦ ὑ-
λοτόμου τὰ καταστρέφει. Τὸ πῦρ τοῦ ποιμένος καὶ τοῦ γε-
ωργοῦ τὰ νέμεται. Καὶ ὅμως καίτοι τεμνόμενα διηνεκῶς
καὶ ἀσπλάγχχνως, καίτοι βορὰ αἰωνίως τοῦ πυρὸς γιγνώμενα,
ἀναθρώσκουσι καθ' ἡμέραν, μὴ θέλοντα φαίνεται νὰ ἀσχη-
μίωσι τοὺς ὠραίους τούτους τόπους· σωτηρία δὲ φροντίς
θὰ τὰ διετήρει, ἐάν τοιαύτη ὑπῆρχε, ἵνα μετ' ὀλίγον χρό-
νον στολισθῇ ἡ περιοχὴ αὕτη μετὰ τὴν ἀρχαίαν αὐτῆς καλλο-
νήν. Ἀλλὰ ποῖος θὰ φροντίσῃ περὶ αὐτῶν, ποῖος θὰ τὰ σώ-
σῃ; Καὶ ἐπειτα πολλοὶ ἐξ ἡμῶν θαυμάζον τὰ δάση τῆς
Εὐρώπης, τὰς τοπογραφίας τῆς Ἑλβετίας καὶ τῆς Σουητίας,
ἐν ᾗ ἡμεῖς ἔχομεν καὶ δάση ὠραία καὶ τοποθεσίας ὠραιο-
τέρας, ἰδίᾳ ἐν Πελοποννήσῳ. Χῶρει βαρεῖως τῶν Ὀλυμπίων
πρὸς τοὺς καταφύτους λόφους, ὑπαγε εἰς τὸ ὄροπέδιον τοῦ
Αἰάλα, καὶ ἐκεῖ θὰ μείνης ἐξάλλος ἐκ τῶν θελητῶν τῆς
φύσεως, καὶ τῆς μαγικῆς θέας. Ἀληθῶς. Πρὸ τῶν ὀφθαλ-
μῶν σου, κείνται ὄρη, πεδιάδες, δάση, λόφοι, ποταμοὶ,
θάλασσα, νῆσοι, πόλεις. Δὲν εἶνε πολὺ ὑψηλὸν τὸ ὄροπέδιον

τοῦτο, ἀλλ' εὐρηταί τόσῳ καταλλήλως, ὥστε ὁ ὀφθαλμὸς
δὲν χορταίνει ἐκ τῶν ποικίλων θεαμάτων. Διότι ἡ θέσις αὐ-
τῇ ὑπέρεται τὸν τρόπον τινὰ τῶν ἄλλων, καὶ ὅτι ὠραῖον
θεᾶσαι ἐκ τοῦ Δρούβα, ἐκ τοῦ Αἰάλα τὸ ἔχει πρὸ σου ἐπίσης,
καταφανέστερον. Ἐκ δὲ τῶν παλαιῶν τοῦ Ἀλλήαγα, ὧν
τὰ ἐρείπια ἵστανται ἐτι, δύναται τις νὰ σχηματίσῃ πλήρη
εἰκόνα τῆς ὠραίας ταύτης φύσεως, ἰδίως δὲ ἐκ τοῦ ἀκρου
τοῦ περιωνύμου δάσους τῶν κερασέων τοῦ Μπαστηρᾶ, τὸ ὀ-
ποιον ἀπὸ κατστράφη ἐκ τῆς ἀκχεΐας τοῦ δημοσίου, ἐ-
πωλήθη ἐπὶ τέλους. Οἱ τόποι οὗτοι οἱ μαρτυροῦντες καὶ τὴν
σύγχρονον ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος, ἔπρεπε νὰ ὦσι σεβαστοί.
Τὸ Αἰάλα ἔπρεπε ἰδίως ν' ἀνακύψῃ, ὁ δὲ κατ' ὄνομα συν-
οικισμὸς αὐτοῦ νὰ ὑποστραχθῇ. Εἶνε ἡ πατρίς τῶν Καρα-
μεραίων, εἶνε ὁ τόπος εἰς ὃν ἐθαυμάσθη ἡ ἀνδρεία τῶν Ἑλλή-
νων, παλαισάντων πρὸς ἀνδρας γενναίους — τὰ παληκάρια
τὰ Λαλαῖκα. — Καὶ τὸ ἀνω τοῦ ὄροπέδιου Ποῦσι ἔνθα ἡ
μάχη ἢ μεγάλη ὑπὸ τὸν Μεταξῆν ἐγένετο ὀμιλεῖ τοῦτο·
Πλὴν ἀλλ' ὅμως ὁ τόπος εἶνε ἀγχιμῆρος, ὑδρεύονται δὲ ἐκ
τῆς κρήνης Λουκίσης κειμένης κάτωθι τοῦ χωρίου εἰς χα-
ράδραν κατάφυτον πλατάνων καὶ χαριέσσων, καὶ εἰς τὴν
ὅποιαν καταβαίνουσιν πρὸς ὑδρευσιν μὲ τὰ βαρέλια ἐπὶ τῆς
ράχους αἱ ὠραῖαι Λαλιώτισσαι, καὶ τὰς ὁποίας ὁ διερχόμε-
νος ἐκείθεν βλέπων ἐκλαμβάνει ὡς νύμφας λουόμενας εἰς
τὸ διαυγὲς καὶ ψυχρὸν τῆς κρήνης ταύτης ὕδωρ. Ἐν γένει
τὸ Αἰάλα σοὶ ἐμπνέει αἰσθήματα εὐγενῆ· διότι καὶ ὁ οὐρα-
νός σου, ὁ τὴν Ἀττικὴν νυκτερινὴν αἰθρίαν ἀείποτε ἔχων
συμβάλλει εἰς τὴν διεύρσιν τοιούτων, τὴν ὅποιαν ὑποδο-
θοῦσιν οἱ γύρω μάρτυρες τοῦ παρελθόντος μεγαλείου τῆς
Ἑλλάδος, καὶ ἡ ἀνάμνησις τῶν ἡρωικῶν τοῦ Εἰκοστέου χρό-
νων. Πόρρωθεν τοῦ Αἰάλα βορειότερον, εἶνε ὁ Ἀγώργης ὁ
Καλιεῖκος, ἐνθα ἐπὶ τουροκρατίας ἐτελοῦντο ἵπποδρομῖαι,
καὶ ἐτι καὶ νῦν τελεῖται κατ' ἔτος πανηγυρίς.

* Ὁ δῆμος τῶν Ὀλυμπίων εἶνε ὁ ρωμαντικώτερος τῆς Ἡ-
λείας, ἀλλὰ στερεῖται, ὡς καὶ ἡ λοιπὴ ἐπαρχία, συγκοινω-
νίας. Χάρις εἰς τοὺς ἀρχαιοδίφας κατασκευάσθη ἡ ἀπὸ Πύρ-
γου εἰς Ὀλύμπια ὁδὸς, ἣδῃ δὲ κατασκευάζεται καὶ ἡ ἄ-
γουσα εἰς τὸ Αἰάλα. Ἡ πρώτη εἶνε πράγματι ὠραία, χα-
ραχθεῖσα ἐπιδείξιως, ἀλλὰ καταστραφῆσεται εἰκεν ἐλλεί-
ψους ὀδοφυλάκων· διότι οἱ ὑπάρχοντες τοιοῦτοι, εὐγενῆ
καταγωγῆν ἔχοντες, προτιμῶσι νὰ οἰκουρῶσι πληρόνημοι
τακτικῶς παρὰ τοῦ δημοσίου, ἢ νὰ κρατῶσιν εἰς χεῖρας τὴν
ἀξίνην καὶ νὰ ἐπιδιορθῶσιν τὰ καταστρεφόμενα μέρη τῆς
ὁδοῦ. Ἐὰν ὑπῆρχον ὁδομοῖ, ὁ δῆμος οὗτος θὰ ἠμιλλᾶτο
πρὸς τὰς φυσικὰς καλλονας μὲ τὴν Ἑλβετίαν, καὶ θὰ συν-
ἔρρον ξένοι πολλοί· διότι δὲν θὰ ὄθει αὐτοὺς εἰς τοῦτο
ἢ τῶν Ὀλυμπίων ἐπισκεψίς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπόλαυσις
τῶν θελητῶν, ἅπερ ὁ τόπος οὗτος ἀρθῶνος περικλείει.
Τὸ ὑγιεινὸς δ' ἐξοχον τοῦ Αἰάλα, παρ' ὅλων ὁμολογεῖται,
καὶ θὰ συντελέσῃ ἢ κατασκευῇ τῶν ὁδῶν εἰς τὴν ἐξήμερω-
σιν τῶν ἠθῶν καὶ εἰς τὸν ἐξωραϊσμὸν τοῦ τόπου, τὸν ὅποιον
τὸ θέρος πολλοὶ θὰ ἐπισκέπτωνται ἐξ ἀνάγκης ὡς πάροχον
ὑγείας καὶ εὐάρεστον ἐνδιαίτημα παντός, ἅπερ προσόντα
στερεῖται τὸ Δρούβα, τὸ ὅποιον καίτοι παραβάλλεται ὡς
πρὸς τὰς φυσικὰς καλλονας μὲ τὸ Αἰάλα καὶ εἶνε πρωτεύ-
ουσα τοῦ δήμου χάριν τῶν Ὀλυμπίων, ἐν τούτοις ὅμως δὲν
ἔχει τὸ κλίμα τόσῳ ὑγιεινόν, οὐδὲ δύναται νὰ θεωρηθῇ
τερπνὴ διατριβή, οὐδὲ νὰ σοὶ ἐμπνεύσῃ αἰσθήματα εὐγενῆ,
καίτοι πρὸ αὐτοῦ κείνται τὰ Ὀλύμπια, ὁ ἱερὸς οὗτος τόπος
ὁ μαρτυρῶν τὴν ἑλληνικὴν μεγαλοφυῖαν, ὁ τὴν ἱστορίαν
ἡμῶν διδάσκων καὶ πρὸς τὰς ὠραίας τέχνας παροτρύνων.

* Ἀλφειεύς.

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

Γραμμή από ΒΩΛΟΥ δια ΒΕΛΕΣΤΙΝΟΥ εις ΛΑΡΙΣΣΑΝ, και από ΒΕΛΕΣΤΙΝΟΥ δια ΦΑΡΣΑΛΩΝ, ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ και ΤΡΙΚΑΛΛΩΝ εις ΚΑΛΑΜΠΑΚΑΝ.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΜΕΤΟΧΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΜΕ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΞ 23.000.000 ΦΡ. ΔΙΗΡΜΕΝΟΝ ΕΙΣ 92.000 ΜΕΤΟΧΑΣ ΕΚ 250 ΦΡΑΓΚΩΝ ΕΚΑΣΤΗΝ.

ιδρυθεσα δυνάμει του από 30 Οκτωβρίου Β. διατάγματος και συμφώνως προς το άρθρ. Γ. της Συμβάσεως της 13 Μαΐου 1882 ΑΜΗ Λόγος

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΕΝΩΜΙΟΝ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΙΟΓΡΑΦΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΑΝΤ. ΓΑΙΤΑΝΟΥ.

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΔΙΑ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 92.000 ΜΕΤΟΧΩΝ ΕΚ 250 ΦΡΑΓΚΩΝ ΕΚΑΣΤΗΣ ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Η έκδοσις των μετοχών γίνεται εν Ισοτιμίᾳ, τὸ δὲ κεφάλαιον αὐτῶν καταβληθήσεται ὡς ἑξῆς.

Ἄμα τῇ ἐγγραφῇ

ΦΡΑΓΚΑ 30 εἰς χρυσὸν ἢ εἰς ἐπιταγὴν ὀφείας (librum) ἐκ Γαλλίας Α'. τάξεως, ἢ καὶ εἰς γραμματίαν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, διὰ τὸς ἐν Ἑλλάδι ἐγγραφομένους, ὁρίζομένης τῆς τιμῆς τοῦ φράγκου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεως παρὰ τῶν ἀναδεξαμένων τὴν ἐκδοσιν Τραπεζῶν.

ΦΡΑΓΚΑ 45, ὡς ἄνω, κατὰ τὴν διανομὴν, γενητομένην ἀπὸ τῆς 6(18) μέχρι τῆς 9(24) Ἀπριλίου 1883, εἰς δὲ ΦΡΑΓΚΑ 50, ὡς ἄνω, καταβληθήσονται δύο μῆνας ἔπειτα.

Τὸ δὲ ὑπόλοιπον, ἀναλήγως τῶν ἀναγκῶν τῆς Ἐταιρίας, κατὰ τὴν αὐτὴν τῆσιν ἄλλ' ἐκαστῇ νέα καταβολῇ δὲν θά ὑπερβαίη τὰ 60 φράγκα εἰς χρυσὸν κατὰ μετοχὴν, ἀλλ' ἐπιτρέπεται νὰ ζητηθῇ πλὴν ἢ παρὴλθῇ πέντε μῆνας ἀπὸ τῆς προτέρας.

Οἱ καταβολὴν τῶν καθυστερούντων μετοχῶν ὑποβάλλονται ἀποδεικτικῶς εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ 80(8) ἔτητος. Ἄν δὲ ἡ καθυστέρησις καταβολῆς τινος παραταθῇ ἐπέκεινα τῶν τριάντων ἡμερῶν, ἢ Ἐταιρία ἔβησιν ἀποφασίσαι, ὄχι νὰ ἐπιπέσει τὰς μετοχὰς ταύτας ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ τῶν Ἀθηνῶν διὰ δύο μετῶν διὰ λογαριασμὸν τοῦ καθυστερούντος μετοχῶν, κηρύττουσα ἀκέρως τοὺς ἐκδοθέντας τίτλους καὶ ἐκδίδουσα νέους ἀντ' αὐτῶν ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ἀριθμοὺς.

Κατὰ τὴν διανομὴν παραδίδονται προσωριναὶ ἀποδείξεις δεκτικαὶ μεταβιβάσεως ἐπὶ τῇ ἐγγραφῇ αἰτήσεσι τοῦ ἰδιοκλήτου μετὰ τὴν πληρωμὴν δὲ τοῦ ἡμίσεως τοῦ κεφαλαίου ἀνταλλάσσονται διὰ προσωρινῶν ἀνωτῶν τίτλων, οὗτοι δὲ βραδύτερον διὰ τῶν ὀριστικῶν τίτλων τῶν μετοχῶν.

Ἡ ΕΓΓΡΑΦΗ ΓΕΝΗΣΕΤΑΙ ΤΗ 10/22 ΜΑΡΤΙΟΥ 1883, ΗΜΕΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ

- ΒΩΛΩ
- ΛΑΡΙΣΣΗ
- ΑΡΤΗ

Ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐπαρχίαις τῆς Ἑλλάδος. Παρὰ τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐν ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

- ΛΟΝΔΙΝΟΝ
- ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ
- ΜΑΣΣΑΛΙΑΝ
- ΤΕΡΕΣΤΙΝ

- ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ (Αἴγυπτου).
- ΚΑΙΡΟΝ

• ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ

- ΓΑΛΑΖΙΟΝ
- ΒΡΑΙΙΑΝ

Εἰ μὲν ὁ ἐγγραφεὶς ἀριθμὸς μετοχῶν ὑπερβῇ τὴν ἀριθμὸν τῶν πρὸς ἐγγραφὴν μετοχῶν, ἡ διανομὴ εἰς τοὺς ἐγγραφομένους γινήσεται κατὰ τὴν ὀρισθησομένην ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀναλογίαν εἰ δὲ ὑπολείπηθ, τότε ὁ Κος Θεόδωρος Α. Μαυρογορδάτος θέλει ἀναλάβει διὰ λογαριασμὸν αὐτοῦ τὴν καὶ τῆς ἀνάθεσιν αὐτοῦ τῶν μετοχῶν ἀρκετοῦν δὲν ἴθιλε τερμὴν ἐγγραφῆς.

Ἐπιτρέπεται ἢ ἀπὸ τοῦδε ἐγγραφῆ δι' ἀνταποκρίσεως, τῆς προτέρας αἰτήσεσι συνδεδειγμένης ἀπὸ τοῦ προῦ τῆς προτέρας καταβολῆς, ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΔΙΟΙΚ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΑΝΑΡΤΙΖΕΤΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΑΚΟΛΟΥΘΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ

- Τῷ ΔΙΟΙΚΗΤΩΙ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος
- Κος ΠΑΝΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ, ὡς ἀντιπροσώπου τῆς Τραπεζῆς Βουλγαρικῆς Πόσεως τῆς Ἑλλάδος
- Π. ΧΩΡΕΜΗ, ὡς ἀντιπροσώπου τῆς Πρωτομύχου Τραπεζῆς Ἡπειροθεσσαλικῆς
- ΑΘΗΝΟΓΕΝΟΥΣ, ὡς ἀντιπροσώπου τῆς Τραπεζῆς Κωνσταντινουπόλεως.
- ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.
- ΖΕΝΟΦ. ΦΑΡΡΑ.

Πᾶσαι αἱ πρὸς ἐκδοσιν τῶν μετοχῶν δεκτικαὶ βεβαιώσεις τῶν Κων Θεοδώρων Α. ΜΑΥΡΟΓΟΡΔΑΤΟΝ.

Ἡ τιμὴ τοῦ χρυσοῦ φράγκου ὁρίζεται διὰ τὴν καταβολὴν τῶν 30 φραγκῶν τῆς ἐγγραφῆς εἰς λεπτὰ 443 4/3 ἢτοι ἀντ' φραγκῶν 30 εἰς χρυσὸν εἰς δεκατὶ δραχμὰί νῆι τριάκοντα τέσσαρες εἰς γραμματίαν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 434)

— Ἰάκωβε, εἶπεν ὁ λοχαγὸς Βαγιάν σταματήσας, εἰδὼ πρέπει νὰ χωρισθῶμεν, διότι ἂν σὲ συνοδεύσωμεν μακροτέρα θά σὲ ἀναγκάσωμεν ν' ἀρροπορήσῃς περισσότερο, καὶ σὺ δὲν ἔχεις παρὰ μόνον μιστὴ ὥραν γιὰ νὰ ρηθῆς εἰς τὸ Βλακίνοιο ὅπου θά πάρῃς τὴν ἀμαξάν ἅμα περᾶση.

— Ἐπειτα καὶ σὺς τοῦ κάκου θά κοπιᾶσῃτε, ἀπήντησεν ὁ νέος.

Πρὸ αὐτῶν ἐξετείνετο εὐρὺ ὄροπέδιον ἐνὸς περίπου χιλιόμετρον. Ὁ Ἰάκωβος ἐστράφη ὅπως διὰ τελευταίαν φοράν ρίψῃ τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ Μαρέλ· μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχε διατηρήσει τὴν εὐθυμίαν του, ἀλλ' ἐπὶ τῇ θέα τοῦ ἀρχαίου κωδωνοφίρου πύργου, ἀφ' οὗ ἀπεμακρύνετο διὰ πολὺν χρόνον, αἰφνης ἀπέβαλε τὴν πλαστὴν ἰσως εὐθυμίαν του, καὶ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἡ Ἰωάννα ἐκάλυπτε τὰ ἰδικὰ τῆς διὰ τοῦ μανδυλίου τῆς καὶ κατέπνιγε τοὺς κλαυθμηρισμούς τῆς οἵτινες περιέσφιγγον τὸν λαμῶν αὐτῆς.

— Θάρρος, παιδί μου, θάρρος, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν.

Καὶ ὁ γέρον ὅστις ἦτο καὶ αὐτὸς ἔτοιμος νὰ κλαύσῃ, τῷ ἐθλίβεν ἰσχυρῶς τὰς χεῖρας. Ἡ νεαρὰ κόρη ἐν μεγάλῃ συγκινήσει ἐρρίβη ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ μνηστῆρός τῆς, ὅστις τὴν ἐθλίβεν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ἀμφοτέρων αἱ καρδίαι ἐπαλλοῦν καὶ τὰ δάκρυά των συνανειμίγνυντο, ἀνταλλάξαντων τὸ πρῶτον ἐρωτικὸν φίλημα. Οὐδὲ λέξιν εἶπον πρὸς ἀλλήλους, διότι ὑπῆρχον ἐκεῖ πολλοὶ νέοι, οἵτινες δὲν ἐποσε νὰ μάθωσι τὸ μυστικὸν των ἀλλὰ πόσα πράγματα δὲν ἐξεφράζον τὰ βλέμματά των! Ὑποσχέσεις, ἄρκους, ἐλπίδας!...

— Ὑστερον ἀπὸ δεκαοκτὼ μῆνας ἢ τὸ πολὺ δύο ἔτη, ἔλεγεν ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν, ὅταν θά ἴσαι τέλειος καὶ καλὸς στρατιώτης, θά σοὶ δώσουν ἄδειαν ἀπουσίας καὶ θά ἔλθῃς νὰ περᾶσῃς μερικαῖς ἡμέραις εἰς Μαρέλ πλησίον τῶν φίλων σου.

Οἱ φίλοι του τὸν περιεκύλιον καὶ τῷ ἐθλίβον τὰς χεῖρας. Μετ' αὐτοὺς ἦλθεν ἡ σειρά τῶν νεανιῶν, οἵτινες ἀνεξαιρέτως ἠθέλησαν νὰ ἀσπασθῶσι τὸν καλὸν τῶν φίλων, κρᾶζοντες ὅλοι.

— Κ' ἐμεῖς, Ἰάκωβε, θά γινόμε μιά μέρα στρατιῶται! Ἐμελλον νὰ ἀποχωρισθῶσι ὅτε αἰφνης παιδιὸν τι ἔβαλε κραυγὴν τρόμου καὶ περιετύλιξε διὰ τῶν χειρῶν του τὰς κνήμας τοῦ λοχαγοῦ Βαγιάν. Πάσαντα οἱ λοιποὶ ἤρξαντο κραυγάζοντες:

— Ὁ Λυκογιάννης! Ὁ Λυκογιάννης!

Ἐνα ἀλλόκλητον ὄν, τὸ ὅποιον ἐβγαίνει ἀπὸ κανένα βάραθρο μέσα τοῦ στακτογόρου γηλόφου καὶ τὸ ὅποιον ἀπὸ μακρὰ ἐξελάμβανέ τις ὡς κανὲν ἄγριον θηρίον τρέχον με καταπληκτικὴν ταχύτητα. Οἱ γυμνοὶ του πόδες μάλις ἤγγιζον τὸ ἔδαφος· νόμιζες ὅτι εἶχε ὡς ὁ Ἑρμῆς φτερά σ' τὰ πόδιά του. Τίποτε δὲν ἐμποδίζε τὸν φοβερὸ του δρόμον, οὔτε οἱ πρὸ αὐτοῦ ὀρθούμενοι μαῦροι βράχοι, οὔτε τὰ χανδάκια τὰ ὅποια ἐπῆδα μ' ἓνα μονάχα πῆδημα, οὔτε καμμία ἀλλη ἀνομαλία τοῦ ἔδαφους. Πηδούσε τοὺς φράκτας μὲ φαντασιώδη εὐλυγισίαν, καὶ πηδούσεν ἀπὸ τὰ παχύτερα χαμῶκλαδα πηδῶν ὡς

πάνθηρ, πρὸς ἐν καὶ μόνον σημεῖον ἀποβλέπων, πρὸς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σταματήσαντα άτομα. Τὰ παιδιὰ ἤρχισαν νὰ μαζεύουσαν λιθάρια ὡς διὰ νὰ ὑπερασπισθῶσιν ἐναντίον προσβολῆς τινος τοῦ Λυκογιάννη.

— Ἀφήστε τῆς πέτραις, μὴ φοβᾶσθε, ἐφώναξεν ὁ Ἰάκωβος· ὁ Λυκογιάννης εἶναι λίγο ἄγριος, ἀλλὰ δὲν εἶναι κακός· ἔπειτα σὰς λέγω πῶς εἶναι φίλος μας καὶ ὅποιος τὸν πειράξῃ θά τὰ χαλάσουμε.

Εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς τὰ παλληκάρια ἐρρίψαν τῆς πέτραις ποὺ εἶχαν συναγμέναις. Διὰ τοῦτο ὁμοῦ δὲν εἶχε παύσει καὶ ἡ ἀνησυχία των. Ὁ Λυκογιάννης εἶχε ρηθᾶσει. Ὅπως εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἦτον ἀληθινὰ ἄγριος καὶ εὐκόλου θά ἐπίστευε κανεὶς ὅτι μάλις εἶχεν ἔλθει ἀπὸ κανένα παρθένου δάσος τῆς Ἀμερικῆς ἢ ἀπὸ κανένα νησι τοῦ Ὑκεανου. Ἦτον ὑψηλὸν ἀναστῆματος καὶ ὁμοῦ τὸν ἐβλεπε, τὸν ἐφαντάζετο με ὑπερβολικὴν δυνάμιν, τὸσον πελώριον ἦτο τὸ σῶμα του καὶ δασαῖαι αἱ κνήμαι, οἱ βραχιόνες του, τῶν ὁποίων εἰς ἐκαστὴν κίνησιν ἐπρόβαλλε σχεδὸν ὄρατός ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα μὲς.

Τὸ μόνον ἐνδύμα τὸ ὅποιον ἔφερον ἦτο ἓνα εἶδος κάπας καμωμένης ἀπὸ δύο δοράς λίκων καὶ βαμμένη με κάτι ὀσμυματὰ ἀπὸ ρίζας ἀκακίας. Οἱ βραχιόνες του γυμνοὶ καὶ αἱ κνήμαι του, ἐπίσης καὶ αἱ κλειδώσεις τῶν γονάτων. Τὸν ἐπαίρει κανεὶς διὰ τριακονταετῆ, ἐνῶ ἦτο μάλις εἰκοσιν ἐνὸς ἔτων.

Ἡ οὐδέποτε ὑπὸ ζυραφίου ἐγγιχθεῖσα μορφή του εἶχεν ὀλίγον τὸ χρώμα ἐρυθρὸν-γαλκῶν καὶ περιεβάλλετο ἀπὸ κάτι γένεια οὐλα, στιλπνὰ καὶ ἀκανθοειδῆ. Ἡ ρίς του εὐθεῖα, τὸ στόμα του μεγάλο με χεῖλη χονδρὰ, ἀλλ' οἱ ὀδόντες μαργαριταρένιοι, καὶ ἐν γένει πλὴν τοῦ ἀγρίου τῆς φυσιογνωμίας του ἦτο ὄρατος ἄνθρωπος τῶι παναρχαίῳ καιρῶν ἢ παράδοξος καλλονὴ του ἦτο ἐνὶ λόγῳ καλλονὴ ἀγρίου.

Ἡ μακρὰ καὶ ἐμκλή κόμη του πεπυρομένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου, οὐδέποτε ἐκόπη, ὡς ἡ τοῦ Ναζωραίου Σαμψὼν· ἐκτένιζε βεβαίως αὐτὴν διὰ τῶν δακτύλων του οἵτινες ἔφερον ὄνυχας μακροὺς, στερεοὺς καὶ σκληροὺς ὡς κέρα· ἡ κόμη του ἐπιπτε πῆρξ τῆς κεφαλῆς του, ἐπὶ τῶν νώτων καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων του· λελυμένης δὲ οὐσῆς καὶ πάντοτε ἐλευθέρας νὰ ταλαντοῦται κατὰ βούλησιν, ὅταν ἀνεμος ἢ ἄλλο τι αἰτίον ὄθει αὐτὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου του, τοῦθ' ὅπερ πολλάκις συνέβαινε, ἠναγκάζετο δι' ἀποτόμου κινήσεως τῆς χειρὸς νὰ ρίπτῃ αὐτὴν πρὸς τὰ ὀπισθεν.

Ἐν τι μόνον παρ' αὐτῷ διετέλει εἰς καταπληκτικὴν ἀντίφασιν μετὰ τὸ σύνολον τοῦ ἀτόμου του, τοῦτο δ' ἦν ἡ ζωηρότης, ἡ διαύγεια, καὶ ἡ ἀσυνήθης ἐκφραστικότης τοῦ βλεμματός του. Οἱ μεγάλοι καὶ φαεινοὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ πάντοτε εἶχον τι τὸ δειλὸν καὶ ἄγριον, ἀλλ' ὅταν τὸν παρετήρει τις προσεκτικῶς ἐπὶ στιγμὴν ἤσθάνετο ὅτι ἀπὸ τὸ μέτωπον τοῦ παραδόξου τούτου ὄντος, τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοῦ, ὅστις ἔζη ἐν ἀγρία καταστάσει ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν καὶ τῶν ἐρήμων βράχων, ἐκρύπτετο ἡ διάνοια, ἡ εὐφυΐα, καὶ κατενόει ὅτι ὑπῆρχεν ἐν τῷ στήθει αὐτοῦ καρδία ἀνθρώπινος καὶ ὅτι ἡ καρδία αὐτὴ ἠδύνατο νὰ ἦ προσιτὴ εἰς πάντα τὰ αἰσθήματα, εἰς πάσας τὰς ἀνθρωπίνους αἰσθήσεις.

Ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τοῦ ὄμιλου προεχώρησε πρὸς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, ὅτε δὲ ὁ Λυκογιάννης ἀφίκετο πλησίον του, τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα. Ὁ ἄγριανθρωπος τὴν ἐδέχθη καὶ τὴν διετήρησεν ἐπὶ στιγμὴν ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του, ἐκβάλλον φωνὰς ξηρὰς, ἀκατανόητους καὶ παραδόξους, δι' ὧν ἐφαινότο ἐκδηλῶν τὴν εὐαρέσκειαν του. Φεῦ! μόνον διὰ κραυγῶν ἢ φωνῶν ἐξεργασμένων τοῦ στήθους του ὁ Λυκογιάννης ἠδύνατο νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν θλιψίαν του ἢ τὴν χαρὰν του. Ἀφ' οὗτο ἐτόλμα ὀλίγον νὰ πλησιάζῃ τοὺς ἀνθρώπους, ἠγνό-

θαρρῶ πῶς εἶναι ἄνθρωπος, κἀνένας ἀγριάνθρωπος.

Οἱ περὶ αὐτὴν ἤρξαντο νὰ γελῶσι.

— Δὲν πρέπει νὰ γελᾶτε, ἐπανέλαβεν ἡ γυνὴ, ἥς τὸ πρόσωπον ἀπέβη ροδόχρουν· ὑπάρχουνε ἀγριάνθρωποι καὶ αὐτὸ ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἔξέρει.

— Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἀγριογυναῖκες.

— Μάλιστα, ἀλλ' ὄχι ἔς τὴ Γαλλία.

Καὶ μολαταῦτα ἐγὼ εἶδα ἕνα ἀπ' αὐτούς, ὑπέλαβεν ἡ γυνὴ· εἶδα ἕνα, μὲ καταλαβαίνετε;

— Πού;

— Νὰ, πρὶν δύο χρόνια ἔς τὸ πανηγύρι τοῦ Ἐπινάλ, μέσα σὲ μιὰ παράγγα σχοινοβατῶν.

— *ὦ! ἕνα ἀγριάνθρωπο, γὰ γέλοια.

— Σὰς λέγω ὅτι ἦταν ἀληθινὸς ἀγριάνθρωπος, καὶ ἀπόδειξις εἶναι ὅτι τὰ μαλλιά του ἐφθάναν ἴσια μὲ τὴ μέση τῆς ράχης του, εἶχε κἀτι μούτρα καὶ κἀτι μάτια ποῦ τρόμαζε κανεὶς κ' ἔτρωγε ὑπροστά σ' ὅλον τὸν κόσμο ποῦ ἦταν ἐκεῖ ἕνα μεγάλο κομμάτι νωπὸ κρέας καὶ ἔπειτα ἕνα μικρὸ πουλὶ ποῦ δὲν ἐβγαλε οὔτε τὰπτερά του.

— Αἱ! φιλάτη, ἀπεκρίθη ἄνὴρ ταξιδεύων πολλαῖς, παντοῦ βλέπει τις ὅσα διηγήθητε πρὸ ὀλίγου· αὐτὰ εἶναι κερθώματα τῶν σχοινοβατῶν διὰ νὰ γελοῦν τὸν κόσμο καὶ τοῦ πέρνου τοὺς παράδες.

Οἱ σχοινοβάται ἴστανται ἐπὶ τοῦ ἰκρίου, κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς παραστάσεως· ὁ ἕνας φυσᾷ μὲ ὀλὴν τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του τὸ τρομπόνι, ὁ δὲ ἄλλος παίζει κλαρινέτο, ἄλλος δὲ πάλιν κτυπᾷ τύμπανον· μπουμ, μπουμ, μπουμ... εἶναι ἀληθὴς κύλασις. Τὸ πλῆθος συναθροίζεται, συσπειροῦται, συνθλίβεται πρὸ τοῦ ἰκρίου, ἄφνης τὸ πᾶν σιωπᾷ, καὶ ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν λαμβάνει τὸν λόγον:

— Κυρίαὶ καὶ κύριοι, θὰ λάβωμεν τὴν τιμὴν νὰ σὰς παρουσιάσωμεν ἀμέσως ἕνα πρᾶγμα σπάνιον, σπανιώτατον, ποῦ θὰ θαυμάση ὅλος ὁ κόσμος, τοιοῦτον πρᾶγμα, κύριοι, κανεὶς σας ποτε δὲν εἶδεν εἰς αὐτὴν τὴν ὡραίαν πόλιν· εἶναι ἕνας ἀγριάνθρωπος τὸν ὅσον ἐφέραμεν εἰς τὴν Γαλλίαν μόλις πρὸ ἑνὸς μηνός. Θὰ τὸν ἰδῆτε, θὰ τὸν ἰδῆτε!

... Αὐτὸς ὁ ἄγριος εἶνε ἐπίσης ἀνθρωποφάγος, ἀλλὰ σεις μὴ φοβεῖσθε, δὲν θὰ σὰς φάγη. Συνελήφθη εἰς μίαν ἀγνωστον νῆσον Καρακακαράκαν, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψεν ἐκεῖνος ὁ περίφημος Ροβινσὼν, ὅστις ἐπειδὴ τὴν Παρασκευὴν εὔρεν ἕνα ἀγριάνθρωπον τὸν ἐβγαλε Παρασκευᾶν. Θὰ σὰς τὸν δεῖξωμεν κύριοι καὶ κυρίαὶ θὰ σὰς δεῖξωμεν· Ὅριστε, ὄριστε, δεκαπέντε λεπτὰ διὰ τοῦς μεγάλους καὶ δέκα διὰ τὰ παιδιὰ. Ὅριστε ὄριστε Τύμπανοοοον. Ἐμπρρός. . . Καὶ ἐπαναλαμβάνεται ὁ κρότος: Κπούμ, μπουμ, μπουμ. Τὸ παράτηγμα πληροῦται, ἡ κωμωδία παίζεται, καὶ ὁ περίφημος κάτοικος τῆς νήσου Καρακακαράκας, τὸν ὁποῖον ἐκθέτουν εἰς τὰ βλέμματα τοῦ ἀπλοῦ δικτοῦ δημοσίου, εἶνε ἀπλοῦς σχοινοβάτης κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον γέρον, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον ἀσχημος, τὸν ὁποῖον οἱ σύντροφοὶ του ἐνδύουν μὲ παραδόξους ἐνδυμασίας ἀφοῦ παραμορφώσουν τελείως τὸ πρόσωπόν του. Καὶ αὐτὸς λοιπὸν τὸν ὁποῖον εἶδατε πρὸ διετίας εἰς Ἐπινάλ εἶναι τοιοῦτου εἶδους ἀγριάνθρωπος.

Ἡ γυνὴ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, τοῦθ' ὅπερ ἐσήμαινε ὅτι ἐκ τῆς ἀφηγήσεως ταύτης οὐδόλως μετεπέσθη. Ἐν συντόμῳ, ἀφοῦ ἔκαμον μυρίας ὑποθέσεις, ἐν τέλει κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ προξενήσας τὴν γενικὴν ταύτην συγκίνησιν οὐδὲν εἶδεν.

Ἀλλὰ μετὰ τινὰς ἡμέρας, γυνὴ τις μεταβάσα εἰς τὸ δάσος ὅπως συναθροίσῃ ξηρὰ ξύλα, διηγήθη ἐπίσης ὅτι εἶδε νὰ διέρχεται εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν τρέχον μετὰ κα-

ταπληκτικῆς ταχύτητος, ἀλλόκοτόν τι ὄν, ὅπερ, ἐὰν δὲν ἦτο μέγας πίθηξ, ὡς ἐλέχθη, δὲν δύναται νὰ ἦναι παρὰ ἀγριάνθρωπος.

Ἐσκώψαν τὴν γυναῖκα καθὼς εἶχον σκώψει καὶ τὸν ἄνδρα. Οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι ἦσαν δειλοὶ, παράφρονες κούφια κεφάλια, ὧν ἡ ἀσθενὴς φαντασία ἐδημιούργει φαντάσματα, ἄλλοι δὲ πάλιν ἐπίστευον εἰς φενακὴν προπαρασκευασθεῖσαν ἐκ τῶν προτέρων. Ἐν τούτοις, καὶ ἄλλοι δὲν ἐβράδυναν νὰ ἀφηγηθῶσι τὰ αὐτὰ πράγματα. Κατ' ἀρχὰς γυνὴ τις ἐκ Μαρεῖλ, ἔπειτα ἀνθρακεῖς τινες τοῦ δάσους καὶ κατοπὶν δύο ἄνδρες, πατὴρ καὶ υἱός. Οὗτοι ἦσαν ὁμοῦ ὅτε παρετήρησαν τὸν δασόβιον ἐν ἀδένδρῳ τινὶ μέρει τοῦ δάσους καὶ μάλιστα ἤρξαντο νὰ καταδιώκωσιν αὐτόν, ἀλλ' ἐκεῖνος μᾶλλον εὐκαμπτος αὐτῶν, πάραυτα ἐγένετο ἀφαντος εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξακολουθῶσι παραδεχόμενοι ὅτι τόσα ἀζομα ἐξηπατήθησαν καὶ κακῶς εἶδον.

Ἄλλως τε τὰς ἐν Μαρεῖλ διηγήσεις διηγούντο ἐπίσης καὶ εἰς Βλαιγκούρ, εἰς Βωκούρ, εἰς Χαρεβίλλην, δήμους γειτονικὰν τοῦ δάσους καὶ κάτοικοί τινες εἶχον συναντήσῃ ἐπίσης τὸν δασόβιον. Τὸ ὄν λοιπὸν εἶτε οὐραγοστάγγος ἦτο εἶτε σερπαντίξ, ὅπως δήποτε ὑπῆρχε, καὶ οἱ μᾶλλον δύσπιστοι ἤρχισαν πλέον νὰ μὴ ἀμφιβάλουν.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἡ συγκίνησις ἐβαιεν ὀλονὲν ἀύξουσα, τὸ δὲ ζῶον τοῦ δάσους ἀπετέλει τὸ ἀντικείμενον ὄλων τῶν συνδιαλέξεων. Ὅσα μερικοὶ εἶδον μὲ τὰ μάτια τους αὐτὰ ἐμεγαλοποιήθησαν ὑπὸ τῶν ἄλλων ἦτο νέον τοῦ Γεωδᾶν ζῶον, ἡ φοβερὸς γίγας δυνάμενος νὰ ἐκρίζωσῃ ἢ νὰ κόψῃ δένδρον διὰ τῶν νευροδῶν βραχιόνων του, ὡς ἐκρίζοι ἡ θραύει τις κάλαμον, ἢ προσέτι εἶδε χθὲς τι καὶ ἄγριον τέρας ἔχον εὐρὺ ρύγχος μὲ ὀδόντας μακροὺς καὶ φοβεροὺς ὡς οἱ χαυλιόδοντες τοῦ μονιού καὶ οὐτινος ἡ παμμεγέθους κεφαλὴ ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ τριχώματος ὁμοίου ἐπίσης πρὸς τὴν χαίτην αοῦ ἵππου. Πάντα ταῦτα ἐπηύωνον τὸν ὄργανόν, κατέπλησον, ἐτρόμαζον.

Ἀληθὴς πανικός ἐπεκράτει, πολλοὶ δὲ ἄνθρωποι ἠναγασμένοι νὰ μεταβῶσιν εἰς τὰς ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐργασίας των, δὲν ἐτόλμων νὰ πλησιάσωσιν εἰς τὸ ἀδένδρον μέρας τοῦ δάσους. Τὴν νύκτα ἐφοβοῦντο καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ κοιμηθῶν, ἐνῶ αἱ μητέρες ἔτρεμον διὰ τὰ τέκνα των.

Οἱ γενναῖοι, οἱ τολμηροὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐκαρσίδευαν τοὺς ἄλλους πολλοὶ μαζὺ ἢ καὶ χωριστὰ περιήρχοντο τὰ μᾶλλον ἀπαίσια μέρη τοῦ δάσους, θέλοντες νὰ δοῦν μὲ τὰ μάτια των ἂν ὑπαρχῇ εἰς ὅλα αὐτὰ καμμία ἀλήθεια, ἀλλ' ἐωανήρχοντο εἰς τὰ ἴδια χωρὶς νὰ δυνηθῶσι νὰνεύρωσιν ἔχνος τῆς διαβάσεως τοῦ δασοβίου.

(Ἐπεται συνέχεια)

Τὸ ἀρωματικώτερον

Τ Σ Α Ι

μόνον εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Παρεπιστημίου

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ « ὙΓΙΕΙΑ

Νικολάου Α. Βασιλειάδου

δύνασθε νὰ τὸ εὑρητε, κομισθὲν ἐσχάτως ἐκ Ρωσσίας εἰς πακέτα καὶ πωλούμενον ὄχι ἀκριδᾶ.

Τὸ ἀρωμὰ τοῦ μεθύει — Ἡ θέρμη του εἶναι ὕλη ὕγεια.